Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

2 aprilie 2020*

[Text îndreptat prin Ordonanța din 15 iunie 2020]

„Trimitere preliminară – Marcă a Uniunii Europene – Regulamentul (CE) nr. 207/2009 – Articolul 9 – Regulamentul (UE) 2017/1001 – Articolul 9 – Drept conferit de marcă – Utilizare – Deținere de produse în scopul oferirii sau al introducerii lor pe piață – Depozitare în vederea expedierii de produse care încalcă un drept asupra mărcii, vândute pe piața online”

În cauza C-567/18,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania), prin decizia din 26 iulie 2018, primită de Curte la 7 septembrie 2018, în procedura

Coty Germany GmbH

împotriva

Amazon Services Europe Sàrl,

Amazon Europe Core Sàrl,

Amazon FC Graben GmbH,

Amazon EU Sàrl,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul E. Regan, președinte de cameră, și domnii I. Jarukaitis, E. Juhász, M. Ilešič (raportor) și C. Lycourgos, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: domnul D. Dittert, șef de unitate,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 19 septembrie 2019,

luând în considerare observațiile prezentate:

– [Astfel cum a fost îndreptat prin Ordonanța din 15 iunie 2020] pentru Coty Germany GmbH, de M. Fiebig, de B. Weichhaus și de A. Lubberger, Rechtsanwälte

* Limba de procedură: germana.

– pentru Amazon Services Europe Sàrl și Amazon FC Graben GmbH, de V. von Bomhard, de C. Elkemann și de A. Lambrecht, Rechtsanwälte;

– [Astfel cum a fost îndreptat prin Ordonanța din 15 iunie 2020] pentru guvernul german, de J. Möller, de M. Hellmann și de U. Bartl, în calitate de agenți,

– pentru Comisia Europeană, de G. Braun, de É. Gippini Fournier și de S. L. Kalėda, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 28 noiembrie 2019,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 9 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca [Uniunii Europene] (JO 2009, L 78, p. 1), în versiunea anterioară modificării sale prin Regulamentul (UE) 2015/2424 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 2015 (JO 2015, L 341, p. 21), precum și a articolului 9 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene (JO 2017, L 154, p. 1).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Coty Germany GmbH (denumită în continuare „Coty”), pe de o parte, și Amazon Services Europe Sàrl, Amazon Europe Core Sàrl, Amazon FC Graben GmbH și Amazon EU Sàrl, pe de altă parte, în legătură cu vânzarea pe piața online, respectiv pe site-ul internet www.amazon.de, de către un vânzător terț, fără autorizarea societății Coty, de flacoane de parfum pentru care drepturile conferite de marcă nu sunt epuizate.

Cadrul juridic

Regulamentul nr. 207/2009

3 Articolul 9 din Regulamentul nr. 207/2009, intitulat „Dreptul conferit de marca [Uniunii Europene]”, în versiunea anterioară modificării sale prin Regulamentul 2015/2424, prevedea la alineatele (1) și (2):

(1) O marcă [a Uniunii Europene] conferă titularului său un drept exclusiv. Titularul este îndreptățit să interzică oricărui terț să folosească, fără acordul său, în comerț:

(a) un semn identic cu marca [Uniunii Europene] pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care este înregistrată;

(b) un semn pentru care, din cauza identității sau similitudinii sale cu marca [Uniunii Europene] și din cauza identității sau similitudinii produselor sau serviciilor acoperite de marca [Uniunii Europene] și de semn, există un risc de confuzie pentru public; riscul de confuzie cuprinde riscul de asociere între semn și marcă;

(c) un semn identic sau similar cu marca [Uniunii Europene] pentru produse sau servicii care nu sunt similare cu cele pentru care este înregistrată marca [Uniunii Europene], atunci când aceasta este de notorietate în [Uniune] și când folosirea semnului fără motiv întemeiat generează un profit necuvenit din caracterul distinctiv sau din renumele mărcii [Uniunii Europene] sau aduce atingere acestora.

(2) În temeiul alineatului (1) pot fi interzise, printre altele, următoarele:

[…]

(b) oferirea produselor, introducerea lor pe piață sau deținerea lor în aceste scopuri ori oferirea sau asigurarea de servicii sub semnul respectiv;

[…]”

4 Regulamentul nr. 207/2009, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul 2015/2424, a fost abrogat și înlocuit, de la 1 octombrie 2017, de Regulamentul 2017/1001.

Regulamentul 2017/1001

5 Articolul 9 din Regulamentul 2017/1001 prevede:

„(1) Înregistrarea unei mărci UE conferă titularului său drepturi exclusive.

(2) Fără a aduce atingere drepturilor titularilor dobândite înainte de data depunerii cererii sau de data de prioritate a mărcii UE, titularul respectivei mărci UE are dreptul să împiedice orice terț să utilizeze un semn în cadrul comerțului, fără consimțământul său, pentru produse sau servicii în cazul în care:

(a) semnul este identic cu marca UE și este utilizat pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care marca UE este înregistrată;

(b) semnul este identic cu sau similar cu marca UE și este utilizat în legătură cu produsele sau serviciile care sunt identice sau similare cu produsele sau serviciile pentru care marca UE este înregistrată, în cazul în care există un risc de confuzie din partea publicului; riscul de confuzie cuprinde riscul de asociere între semn și marcă;

(c) semnul este identic sau similar cu marca UE, indiferent dacă este utilizat sau nu pentru produse sau servicii care sunt identice, similare sau nu sunt similare cu cele pentru care marca UE este înregistrată, în cazul în care aceasta se bucură de renume în Uniune și, prin utilizarea semnului fără motiv justificat, se obțin foloase necuvenite din caracterul distinctiv sau renumele mărcii UE ori se aduce atingere acestuia.

(3) În temeiul alineatului (2), pot fi interzise, în special, următoarele:

[…]

(b) oferirea produselor, introducerea lor pe piață sau păstrarea lor cu această destinație sub acest semn, ori oferirea sau asigurarea de servicii sub semnul respectiv;

[…]”

Directiva 2000/31/CE

6 Potrivit articolului 14 din Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă („directiva privind comerțul electronic”) (JO 2000, L 178, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 29, p. 257), intitulat „Stocarea – hosting”, prevede la alineatul (1):

„Statele membre veghează ca atunci când un serviciu al societății informaționale constă în stocarea informațiilor furnizate de un destinatar al serviciului, furnizorul acelui serviciu să nu fie responsabil pentru informațiile stocate la cererea unui destinatar al serviciului, cu condiția ca:

(a) furnizorul să nu aibă cunoștință despre activitatea sau informația ilicită, iar în ceea ce privește acțiunile în daune, să nu aibă cunoștință de fapte sau circumstanțe din care să rezulte că activitatea sau informația este vădit ilicită sau

(b) furnizorul, din momentul în care ia cunoștință despre acestea, acționează prompt pentru a elimina informațiile sau pentru a bloca accesul la acestea.”

Directiva 2004/48/CE

7 Articolul 11 din Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală (JO 2004, L 157, p. 45, rectificare în JO 2004, L 195, p. 16, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 56), intitulat „Ordine judecătorești”, prevede la prima teză:

„Statele membre asigură ca, atunci când se pronunță o hotărâre judecătorească de constatare a încălcării unui drept de proprietate intelectuală, autoritățile judecătorești competente să poată pronunța împotriva contravenientului un ordin judecătoresc prin care interzic continuarea încălcării.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

8 Coty, care distribuie parfumuri, este titulara unei licențe asupra mărcii Uniunii Europene DAVIDOFF înregistrate cu numărul 876 874 (denumită în continuare „marca în discuție”), protejată pentru produsele „parfumerie, uleiuri esențiale, cosmetice”.

9 Amazon Services Europe oferă vânzătorilor terți posibilitatea de a publica oferte de vânzare pentru produsele lor, în cadrul rubricii „Amazon-Marketplace” de pe site-ul internet www.amazon.de. În caz de vânzare, contractele privind aceste produse sunt încheiate între acești vânzători terți și cumpărători. Vânzătorii terți au, pe de altă parte, posibilitatea de a participa la programul „Livrare prin Amazon”, în cadrul căruia produsele sunt depozitate de societăți ale grupului Amazon, printre care Amazon FC Graben, care operează un depozit. Livrarea acestor produse este efectuată prin intermediul unor furnizori externi.

10 La 8 mai 2014, un cumpărător sub acoperire al societății Coty a comandat, pe site-ul internet www.amazon.de, un flacon de parfum „Davidoff Hot Water EdT 60 ml”, care era oferit spre vânzare de o vânzătoare-terță (denumită „vânzătoarea”) și expediat de grupul Amazon în cadrul acestui program. După ce Coty i-a transmis vânzătoarei o punere în întârziere pentru motivul că drepturile conferite de marca în discuție nu erau epuizate în ceea ce privește produsele încredințate de aceasta societății Amazon FC Graben în cadrul programului respectiv, întrucât acestea nu au fost introduse pe piață în Uniune sub această marcă de titular sau cu consimțământul lui, vânzătoarea și-a asumat un angajament de abținere, însoțit de o clauză penală.

11 Prin scrisoarea din 2 iunie 2014, Coty a invitat Amazon Services Europe să îi predea toate flacoanele de parfum care purtau marca în discuție deținute în numele vânzătoarei. Amazon Services Europe a trimis societății Coty un pachet care conținea 30 de flacoane cu acest parfum. După ce o altă societate aparținând grupului Amazon a indicat societății Coty că 11 din cele 30 de flacoane trimise proveneau din stocul unui alt vânzător, Coty a invitat Amazon Services Europe să îi precizeze numele și adresa acestui alt vânzător, pentru motivul că drepturile conferite de marca în discuție nu erau epuizate pentru 29 din cele 30 de flacoane. Amazon Services Europe a răspuns că nu era în măsură să dea curs acestei cereri.

12 Considerând că comportamentul societății Amazon Services Europe, pe de o parte, și cel al Amazon FC Graben, pe de altă parte, încalcă drepturile asupra mărcii în discuție, Coty a solicitat printre altele, în esență, ca aceste două societăți să fie obligate, cu riscul unor sancțiuni, să se abțină să dețină sau să expedieze ori să intermedieze deținerea ori expedierea în scopul introducerii în comerț în Germania a parfumurilor marca Davidoff Hot Water, în cazul în care aceste produse nu au fost introduse pe piața Uniunii cu consimțământul său. Ea a solicitat, cu titlu subsidiar, ca aceste societăți să fie sancționate, în aceleași condiții, pentru parfumurile marca „Davidoff Hot Water EdT 60 ml” și, tot cu titlu subsidiar, ca ele să fie sancționate, în aceleași condiții, pentru parfumurile marca Davidoff Hot Water EdT 60 ml, depozitate în numele vânzătoarei sau care nu puteau fi asociate cu niciun alt vânzător.

13 Landgericht (Tribunalul Regional, Germania) a respins acțiunea introdusă de Coty. Acesteia din urmă i s-a respins apelul, instanța de apel considerând printre altele că Amazon Services Europe nu a deținut și nici nu a expediat produsele în cauză și că Amazon FC Graben a păstrat aceste produse în numele vânzătoarei și al altor vânzători terți.

14 Coty a formulat recurs la instanța de trimitere. Numai Amazon Services Europe și Amazon FC Graben sunt pârâte în fața acestei instanțe.

15 Instanța de trimitere relevă că, în măsura în care Coty contestă aprecierea făcută de instanța de apel potrivit căreia Amazon FC Graben nu răspunde în calitate de autor pentru încălcarea drepturilor asupra mărcii, soarta recursului respectiv depinde de interpretarea articolului 9 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 și a articolului 9 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul 2017/1001.

16 În particular, ea subliniază că soluționarea recursului depinde de aspectul dacă aceste dispoziții trebuie interpretate în sensul că o persoană care depozitează pentru un terț produse care încalcă un drept asupra mărcii fără a avea cunoștință despre această încălcare, deține aceste produse în scopul oferirii lor sau al introducerii lor pe piață, în sensul acestor dispoziții, chiar dacă doar terțul intenționează să ofere produsele respective sau să le introducă pe piață.

17 Instanța de trimitere precizează de asemenea că, întrucât Coty își întemeiază una dintre cereri pe riscul de recidivă, acțiunea sa nu este întemeiată decât dacă nelegalitatea comportamentului societăților respective din grupul Amazon este constatată atât la data faptelor din litigiul principal, cât și la cea a pronunțării deciziei prin care se soluționează recursul.

18 În aceste condiții, Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„O persoană care depozitează pentru un terț produse care încalcă un drept asupra mărcii, fără a avea cunoștință despre această încălcare, deține aceste produse în scopul oferirii sau al introducerii lor pe piață, în cazul în care nu ea însăși, ci doar respectivul terț intenționează să ofere sau să introducă pe piață produsele?”

Cu privire la întrebarea preliminară

Cu privire la admisibilitate

19 Coty arată, pe de o parte, că întrebarea preliminară, astfel cum a fost adresată de instanța de trimitere, vizează în principal un depozitar care nu furnizează nicio asistență la oferirea spre vânzare, la vânzare și la introducerea pe piață a produselor depozitate de ea. Or, Amazon FC Graben nu ar prezenta nicio caracteristică, având în vedere serviciile propuse de alte societăți din grupul Amazon în cadrul introducerii pe piață a produselor în cauză, astfel că nu se poate exclude ca întrebarea preliminară să se refere la o problemă de natură ipotetică sau ca această întrebare să nu prezinte o legătură suficientă cu realitatea sau cu obiectul litigiului în discuție în litigiul principal.

20 Pe de altă parte, Coty arată că descrierea pârâtelor din litigiul principal care figurează în decizia de trimitere nu reflectă suficient rolul jucat de Amazon Services Europe și de Amazon FC Graben în ceea ce privește introducerea pe piață a produselor în cauză. Ea afirmă, în acest context, că, în comunicarea în vederea vânzării și la executarea contractului de vânzare, aceste societăți se substituie integral vânzătorului. De asemenea, din ordinul Amazon Services Europe și al Amazon EU, Amazon Europe Core ar promova în continuu produsele vizate pe site-ul internet www.amazon.de prin intermediul unor anunțuri publicitare pe motorul de căutare Google, care ar face referire la oferte propuse atât de Amazon EU în nume propriu, cât și de terți, gestionate de Amazon Services Europe. Astfel, considerată în ansamblu, activitatea pârâtelor din litigiul principal ar depăși cu mult rolul jucat de eBay în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 12 iulie 2011, L'Oréal și alții (C-324/09, EU:C:2011:474).

21 În această privință, este suficient să se amintească faptul că, atunci când răspunde la întrebări preliminare, Curtea trebuie să ia în considerare, în cadrul repartizării competențelor între instanțele Uniunii și instanțele naționale, contextul factual și normativ în care se încadrează aceste întrebări, astfel cum este definit în decizia de trimitere (Hotărârea din 5 decembrie 2017, M. A. S. și M. B., C-42/17, EU:C:2017:936, punctul 24, precum și Hotărârea din 14 noiembrie 2019, Spedidam, C-484/18, EU:C:2019:970, punctul 29 și jurisprudența citată).

22 Întrucât numai instanța de trimitere este competentă să constate și să aprecieze situația de fapt din litigiul cu care este sesizată, Curtea trebuie să se limiteze, astfel, la situația pe care instanța menționată o consideră ca fiind dovedită și nu poate fi ținută de ipoteze emise de una dintre părțile din litigiul principal (Hotărârea din 8 iunie 2016, Hünnebeck, C-479/14, EU:C:2016:412, punctul 36 și jurisprudența citată).

23 Revine doar instanței naționale sesizate cu soluționarea litigiului și care trebuie să își asume răspunderea pentru hotărârea judecătorească ce urmează a fi pronunțată competența să aprecieze, în raport cu particularitățile cauzei, atât necesitatea unei hotărâri preliminare pentru a fi în măsură să pronunțe propria hotărâre, cât și pertinența întrebărilor pe care le adresează Curții. În consecință, în cazul în care întrebările adresate au ca obiect interpretarea dreptului Uniunii, Curtea este, în principiu, obligată să se pronunțe (Hotărârea din 19 decembrie 2019, Dobersberger, C-16/18, EU:C:2019:1110, punctul 18 și jurisprudența citată).

24 Rezultă că întrebările privind dreptul Uniunii beneficiază de o prezumție de pertinență. Curtea poate refuza să se pronunțe asupra unei întrebări preliminare adresate de o instanță națională numai dacă este evident că interpretarea solicitată a unei norme a Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal, atunci când problema este de natură ipotetică sau atunci când Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebările care i-au fost adresate (Hotărârea din 19 decembrie 2019, Dobersberger, C-16/18, EU:C:2019:1110, punctul 19 și jurisprudența citată).

25 Or, nu aceasta este situația în speță.

26 Pe de o parte, astfel cum reiese fără ambiguitate din decizia de trimitere și cum s-a amintit la punctul 15 din prezenta hotărâre, soluționarea recursului depinde, potrivit instanței de trimitere, de interpretarea articolului 9 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 și a articolului 9 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul 2017/1001, care este solicitată de această instanță pentru a stabili răspunderea eventuală a societății Amazon FC Graben pentru încălcarea adusă dreptului asupra mărcii societății Coty.

27 Pe de altă parte, Curtea nu dispune de elementele de fapt și de drept necesare pentru a răspunde în mod util la întrebarea care îi este adresată. Astfel, din decizia de trimitere reiese clar, pe de o parte, că Amazon Services Europe oferă unor vânzători terți posibilitatea de a publica oferte de vânzare pentru produsele lor, în cadrul rubricii „Amazon-Marketplace" de pe site-ul internet www.amazon.de, și, pe de altă parte, că Amazon FC Graben operează un depozit în care au fost depozitate produsele în cauză.

28 Prin urmare, în ceea ce privește inexistența, în cadrul deciziei de trimitere, a descrierii societăților Amazon EU și Amazon Europe Core, trebuie constatat că eventuala răspundere a acestor societăți nu face obiectul recursului pe rolul instanței de trimitere, nici, prin urmare, al cererii de decizie preliminară.

29 Rezultă că întrebarea preliminară este admisibilă.

Cu privire la fond

30 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 9 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 și articolul 9 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul 2017/1001 trebuie interpretate în sensul că o persoană care depozitează pentru un terț produse care încalcă un drept asupra mărcii, fără să aibă cunoștință despre această încălcare, trebuie considerată ca deținând aceste produse în scopul oferirii sau al introducerii lor pe piață în sensul acestor dispoziții, dacă această persoană nu urmează ea însăși aceste finalități.

31 Trebuie amintit cu titlu introductiv că, potrivit termenilor articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, preluat în esență la articolul 9 alineatele (1) și (2) din Regulamentul 2017/1001, marca Uniunii Europene conferă titularului său dreptul exclusiv de a interzice oricărui terț să folosească, în comerț, un semn identic cu această marcă pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care este înregistrată, sau un semn pentru care, din cauza identității sau a similitudinii sale cu marca Uniunii Europene și din cauza identității sau a similitudinii produselor sau serviciilor acoperite de marca Uniunii Europene și de semn, există un risc de confuzie pentru public, sau un semn identic sau similar cu marca Uniunii Europene pentru produse sau servicii care nu sunt similare cu cele pentru care este înregistrată această marcă, atunci când aceasta este de notorietate în Uniune și când folosirea semnului fără motiv întemeiat generează un profit necuvenit din caracterul distinctiv sau din renumele mărcii respective sau aduce atingere acestora.

32 Articolul 9 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, preluat în esență la articolul 9 alineatul (3) din Regulamentul 2017/1001, enumeră în mod neexhaustiv tipurile de utilizare care pot fi interzise de titularul unei mărci în temeiul articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 și al articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul 2017/1001 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 martie 2010, Google France și Google, C-236/08-C-238/08, EU:C:2010:159, punctul 65).

33 Printre acestea figurează, la articolul 9 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, preluat în esență la articolul 9 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul 2017/1001, oferirea produselor, introducerea lor pe piață sau deținerea lor în aceste scopuri.

34 În speță, din decizia de trimitere reiese, pe de o parte, că pârâtele din litigiul principal nu au făcut decât să depoziteze produsele în cauză, fără a le fi oferit ele însele spre vânzare sau fără a le fi introdus pe piață, și, pe de altă parte, că nici nu intenționau să le ofere spre vânzare sau să le introducă pe piață.

35 Prin urmare, este necesar să se stabilească dacă o asemenea operațiune de depozitare poate fi considerată „utilizare” a mărcii, în sensul articolului 9 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009 și al articolului 9 alineatele (1) și (2) din Regulamentul 2017/1001 și, în particular, drept „deținere” a acestor produse în scopul oferirii lor sau al introducerii lor pe piață, în sensul articolului 9 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, preluat în esență la articolul 9 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul 2017/1001.

36 În această privință, trebuie amintit, în primul rând, că nici Regulamentul nr. 207/2009, nici Regulamentul 2017/1001 nu definesc noțiunea de „a utiliza” în sensul articolului 9 din aceste regulamente.

37 Curtea a avut deja ocazia să sublinieze că, în sens obișnuit, expresia „faire usage” implică un comportament activ și un control, direct sau indirect, asupra actului care constituie utilizarea. În această privință, ea a arătat că articolul 9 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, preluat în esență la articolul 9 alineatul (3) din Regulamentul 2017/1001, care enumeră în mod neexhaustiv tipurile de utilizare pe care le poate interzice titularul mărcii, menționează exclusiv comportamente active din partea terțului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 martie 2016, Daimler, C-179/15, EU:C:2016:134, punctele 39 și 40, precum și Hotărârea din 25 iulie 2018, Mitsubishi Shoji Kaisha și Mitsubishi Caterpillar Forklift Europe, C-129/17, EU:C:2018:594, punctul 38).

38 Curtea a amintit de asemenea că scopul acestor dispoziții este de a furniza titularului unei mărci un instrument juridic care să îi permită să interzică și, astfel, să pună capăt oricărei utilizări a mărcii sale de către un terț fără consimțământul său. Cu toate acestea, numai un terț care are controlul, direct sau indirect, asupra actului care constituie utilizarea este efectiv în măsură să înceteze această utilizare și, prin urmare, să se conformeze interdicției respective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 martie 2016, Daimler, C-179/15, EU:C:2016:134, punctul 41).

39 De altfel, ea a statuat în mod repetat că utilizarea de către un terț a unui semn identic sau similar cu marca titularului presupune cel puțin că acesta din urmă utilizează semnul în cadrul propriei comunicări comerciale. O persoană poate permite astfel clienților săi să utilizeze semne identice sau similare cu anumite mărci, fără a utiliza ea însăși semnele respective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 martie 2010, Google France și Google, C-236/08-C-238/08, EU:C:2010:159, punctul 56).

40 Curtea a considerat astfel, în ceea ce privește exploatarea unei platforme de comerț online, că utilizarea unor semne identice sau similare mărcilor în ofertele de vânzare afișate pe o piață online se face de către clienții vânzători ai operatorului acestei piețe, iar nu de către operatorul însuși (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 iulie 2011, L’Oréal și alții, C-324/09, EU:C:2011:474, punctul 103).

41 Ea a arătat de asemenea, în ceea ce privește o întreprindere a cărei activitate principală este umplerea cutiilor metalice cu băuturi produse de ea însăși sau de terți, că un prestator de servicii care se limitează să umple, la comanda și la indicațiile unui terț, cutii metalice prevăzute deja cu semne similare unor mărci și, prin urmare, numai să execute o parte tehnică a procesului de producție a produsului final, fără a avea nici cel mai mic interes în prezentarea exterioară a respectivelor cutii metalice și în special a semnelor care figurează pe acestea, nu „utilizează” el însuși aceste semne, ci nu face decât să creeze condițiile tehnice necesare pentru ca terțul să le poată utiliza astfel (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 decembrie 2011, Frisdranken Industrie Winters, C-119/10, EU:C:2011:837, punctul 30).

42 De asemenea, Curtea a statuat că, dacă un operator economic care importă sau predă unui antrepozitar, în vederea punerii în comerț, mărfuri ce poartă o marcă pe care nu o deține „utilizează” un semn identic cu această marcă, situația nu este neapărat aceasta în cazul în care depozitarul care furnizează un serviciu de antrepozitare a mărfurilor care poartă marca unui terț (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iulie 2015, TOP Logistics și alții, C-379/14, EU:C:2015:497, punctele 42 și 45).

43 Astfel, faptul de a crea condițiile tehnice necesare pentru utilizarea unui semn și de a fi remunerat pentru acest serviciu nu înseamnă că acela care furnizează acest serviciu utilizează el însuși semnul respectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 martie 2010, Google France și Google, C-236/08-C-238/08, EU:C:2010:159, punctul 57, și Hotărârea din 15 decembrie 2011, Frisdranken Industrie Winters, C-119/10, EU:C:2011:837, punctul 29).

44 În al doilea rând, din modul de formulare a articolului 9 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, reluat în esență la articolul 9 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul 2017/1001, reiese că această dispoziție vizează în mod specific oferta de produse, introducerea lor pe piață, deținerea lor „în aceste scopuri” sau furnizarea de servicii sub semnul respectiv.

45 Rezultă că, pentru ca depozitarea de produse care poartă semne identice sau similare unor mărci să poată fi calificată drept „utilizare” a acestor semne, mai este necesar, astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 67 din concluziile sale, ca operatorul economic care efectuează această depozitare să urmărească el însuși finalitatea vizată de aceste dispoziții, care constă în oferirea de produse sau în introducerea lor pe piață.

46 În caz contrar, nu se poate considera că actul care constă în utilizarea mărcii aparține acestei persoane, nici că semnul este utilizat în cadrul propriei comunicări comerciale.

47 Or, în speță, în ceea ce privește pârâtele din litigiul principal, astfel cum s-a arătat la punctul 34 din prezenta hotărâre, instanța de trimitere indică fără ambiguitate că acestea nu au oferit ele însele produsele în cauză spre vânzare, nici nu le-au introdus pe piață, ea precizând, în rest, în textul întrebării sale, că numai terțul este cel care intenționează să ofere produsele sau să le introducă pe piață. Rezultă că ele însele nu utilizează semnul în cadrul propriei comunicări comerciale.

48 Această concluzie nu afectează, prin urmare, posibilitatea de a considera că părțile respective utilizează ele însele semnul pentru flacoane de parfum pe care le-ar deține nu în numele unor vânzători terți, ci pentru sine sau care, neputând identifica vânzătorul terț, ar fi oferite sau introduse pe piață părțile respective înseși.

49 În sfârșit, fără a aduce atingere considerațiilor menționate la punctul 47 din prezenta hotărâre, trebuie amintit că dintr-o jurisprudență constantă reiese că, în măsura în care un operator economic a permis unui alt operator o utilizare a mărcii, rolul său trebuie să fie examinat, dacă este cazul, în lumina altor norme de drept decât articolul 9 din Regulamentul nr. 207/2009 sau articolul 9 din Regulamentul 2017/1001 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 martie 2010, Google France și Google, C-236/08-C-238/08, EU:C:2010:159, punctul 57, și Hotărârea din 15 decembrie 2011, Frisdranken Industrie Winters, C-119/10, EU:C:2011:837, punctul 35), precum articolul 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31 sau articolul 11 prima teză din Directiva 2004/48.

50 În această privință, Coty solicită Curții, în ipoteza în care s-ar răspunde negativ la întrebarea adresată de instanța de trimitere, ca aceasta să se pronunțe asupra aspectului dacă activitatea operatorului unei piețe online în condiții precum cele din litigiul principal intră în domeniul de aplicare al articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31 și, în caz negativ, dacă un asemenea operator trebuie considerat „contravenient” în sensul articolului 11 prima teză din Directiva 2004/48.

51 Este însă necesar să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, nu trebuie să se examineze alte aspecte prezentate Curții de părțile din litigiul principal decât cele care au făcut obiectul deciziei de trimitere a instanței naționale (Hotărârea din 3 septembrie 2015, A2A, C-89/14, EU:C:2015:537, punctul 44 și jurisprudența citată).

52 Or, este cert că, în cererea de decizie preliminară, instanța de trimitere nu a ridicat această întrebare și, prin urmare, nu este necesar să se răspundă la aceasta.

53 Având în vedere considerațiile care precedă, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 9 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 și articolul 9 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul 2017/1001 trebuie interpretate în sensul că o persoană care depozitează pentru un terț produse care încalcă un drept asupra mărcii, fără a avea cunoștință despre această încălcare, trebuie considerată ca nedeținând aceste produse în scopul oferirii lor sau al introducerii lor pe piață, în sensul acestor dispoziții, dacă această persoană nu urmărește ea însăși aceste finalități.

Cu privire la cheltuielile de judecată

54 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

Articolul 9 alineatul (2) litra (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca [Uniunii Europene] și articolul 9 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2017 privind marca Uniunii Europene trebuie interpretate în sensul că o persoană care depozitează pentru un terț produse care încalcă un drept asupra mărcii, fără a avea cunoștință despre această încălcare, trebuie considerată ca nedeținând aceste produse în scopul oferirii lor sau al introducerii lor pe piață, în sensul acestor dispoziții, dacă această persoană nu urmărește ea însăși aceste finalități.

Semnături